

# L'esdeveniment

Annie Ernaux

Traducció de Valèria Gaillard



Narratives

«La seva pròpia història, recreada a través de la prosa, s'ofereix als altres, com un document que transcendeix la individualitat a través de detalls íntims.» — Claire Devarrieux, *Libération*

«Exquisidament breu, en aquest llibre no hi ha res precipitat. Ernaux treballa amb una de les lluites personals més doloroses: la metamorfosi no desitjada del seu propi cos i el que li permeten fer amb ell. (...) Universal, primitiva i valenta, *Lesdeveniment* és una obra ferotgement sacsejadora i profundament rellevant, tant per a l'art com per a l'experiència humana. Hauria de ser una lectura obligatòria.»  
— Catherine Taylor, *Financial Times*

«Pel que fa al tema, poques [obres] podrien ser més inherentment provocadores. I la posició d'Ernaux ho és encara més perquè està descaradament centrada en la filosofia i no tant en la moral.»  
— Emily Eakins, *The New York Times Book Review*

«Una narració dura, no tan dura però com la sensació de solitud, abandó i incomprensió que viu aquella jove en un moment en què sembla que el temps i la vida s'han aturat, si no fos perquè dins seu porta una cosa que li impedeix tancar els ulls i oblidar.»  
— José María Plaza, *El Mundo*

«Ernaux (...) escriu amb una precisió clara, controlada, tan vívida com demolidora de llegir, i que connecta el dolor i la indignitat de la seva experiència amb la consciència de classe, el poder i el patriarcat.»  
— Arifa Akbar, *The Observer*

«L'escriptora ha teixit al voltant de l'esdeveniment una sèrie de qüestions que obliguen a posar en dubte l'eficàcia de les suposades llibertats obtingudes al món modern.» — Giusi Marchetta, *ilLibraio*

# L'esdeveniment

Narratives

147

Títol original: *L'événement*

© Éditions Gallimard, París, 2000

© 2022 Valèria Gaillard, per la traducció

© Archives privées d'Annie Ernaux (droits réservés),  
per la imatge de portada

© 9 Grup Editorial, per l'edició  
Angle Editorial  
c. Mallorca, 314, 1r 2a B / 08037 Barcelona  
T. 93 363 08 23  
[www.angleeditorial.com](http://www.angleeditorial.com)  
[angle@angleeditorial.com](mailto:angle@angleeditorial.com)

Disseny de col·lecció: J. Mauricio Restrepo  
Disseny de portada: Felipe Román Osorio

Primera edició: setembre de 2022  
ISBN: 978-84-19017-28-4  
DL B 15264-2022  
Imprès a Romanyà Valls SA

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre,  
ni la incorporació a un sistema informàtic, ni la transmissió en cap forma ni per cap mitjà,  
sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes,  
sense el permís previ i per escrit dels titulars del copyright.

# L'esdeveniment

Annie Ernaux

Traducció de Valèria Gaillard

 Angle Editorial

Tinc un doble desig: que l'esdeveniment es faci escrit. I que l'escrit sigui esdeveniment.

MICHEL LEIRIS

Qui sap si la memòria no consisteix en mirar les coses fins al fons de tot.

YÛKO TSUSHIMA

Vaig baixar a Barbès. Com la darrera vegada, hi havia homes esperant, agrupats al peu del metro aeri. La gent avançava per la vorera amb les bosses roses de Tati.<sup>1</sup> He agafat el bulevard de Magenta, i he reconegut la botiga Billy, amb anoracs penjats a l'exterior. En sentit contrari s'apropava una dona que portava unes mitges negres estampades amb grans motius sobre unes bones cuixes. El carrer Ambroise-Paré estava gairebé desert fins a l'entrada de l'hospital. He recorregut el llarg passadís cobert amb una volta del pavelló Elisa. El primer cop no havia vist el quiosc de músic en el pati que voreja el passadís vidrat. Em preguntava com veuria tot això després, al marxar. He empès la porta 15 i he pujat els dos pisos. A la recepció del servei de diagnòstic he donat el paperet amb el meu número. La dona ha remenat en un fitxer i ha tret un dossier en paper Kraft amb documents a dins. Li he

---

1. Grans magatzems de roba econòmica (nota de la traductora).

estès la mà però no me l'ha entregat. L'ha posat sobre la taula i m'ha dit que anés a seure, que ja em cridarien.

La sala d'espera està dividida en dos boxs contigus. Jo he triat el que està més a prop de la porta del metge, també el que està més ple. He començat a corregir els exàmens que he portat. Just darrere meu, una noia molt jove, una rossa de cabells llargs, ha presentat el seu paperet. He verificat que tampoc li donaven el sobre i que també la cridarien. Hi havia esperant, asseguts ben separats els uns dels altres, un home d'una trentena d'anys, vestit a la moda i amb una lleugera calvície, un jove negre amb un walkman, un home d'una cinquantena d'anys, amb la cara marcada, escarxofat a la cadira. Després de la rossa, ha arribat un quart home, s'ha assegut amb determinació, ha tret un llibre de la cartera. Després, una parella: ella, en bermudes, amb una panxa d'embarassada; ell, en vestit i corbata.

Sobre la tauleta no hi havia cap diari, només prospectes sobre la necessitat de menjar productes làctics i sobre «com viure la seropositivitat». La dona de la parella parlava al seu company, es posava dreta, li passava el braç per l'esquena, l'acariciava. Ell no badava boca, immòbil, amb les mans sobre un paraigua. La noia rossa mirava amb els ulls abaixats, gairebé tancats, la seva jaqueta de pell sobre els genolls, semblava petrificada. Als peus tenia una gran bossa de viatge i una de petita d'aquelles que es pengen a l'esquena. Jo em preguntava si tenia més mo-



tius que els altres de tenir por. Potser venia a buscar els resultats abans de marxar de cap de setmana, o de tornar a casa dels seus pares al poble. Ha sortit de la consulta la doctora, una jove prima, petulant, amb una faldilla rosa i mitges negres. Ha dit un número. Ningú s'ha mogut. Era algú del box del costat, un noi que ha passat de pressa, només he vist unes ulleres i una cua de cavall.

Han cridat el jove negre, després gent de l'altre box. Ningú parlava ni es movia, a part de la noia de la parella. Només alçàvem els ulls quan la doctora apareixia a la porta del despatx o quan algú en sortia. El seguïem amb la mirada.

El telèfon ha sonat unes quantes vegades, cites o informacions sobre els horaris. En un moment donat, la recepcionista ha anat a buscar un tècnic de laboratori per respondre a la persona que li trucava. Ha dit, i tot seguit repetit, que «no, la quantitat és normal, absolutament normal». Això ressonava en el silenci. La persona a l'altra banda del fil telefònic segurament era seropositiva.

Havia acabat de corregir els exàmens. No parava de veure la mateixa escena, borrosa, d'un dissabte i d'un diumenge de juliol, els moviments de l'amor, l'ejaculació. Era per culpa d'aquesta escena, oblidada durant mesos, que em trobava allà. L'entrellaçament i la gesticulació dels cossos nus em semblaven una dansa de la mort. Em sem-

blava que aquell home que havia acceptat tornar a veure amb desídia només havia vingut d'Itàlia per encomanar-me la sida. Amb tot, no aconseguia establir una relació entre això, els gestos, la tebior de la seva pell, de l'esperma, i el fet de ser allà. Em pensava que mai hi hauria una relació entre el sexe i cap altra cosa.

La doctora ha cridat el meu número. Abans i tot d'entrar a la consulta, m'ha somrigut àmpliament. M'ho he pres com un bon senyal. Mentre tancava la porta, ha dit ràpidament: «és negatiu». He esclafit a riure. El que després ha dit durant la conversa no m'interessava gens. Semblava alegre, còmplice.

He baixat les escales a tot drap, refent el trajecte invers sense mirar res. M'he dit que m'havia tornat a salvar. M'hauria agradat saber si la noia rossa també. A l'estació de Barbès la gent s'amuntegava davant de les vies, amb les taques roses de les bosses de Tati aquí i allà.

M'he adonat que havia viscut aquest moment a Lari-boisière de la mateixa manera que quan vaig esperar el veredict del doctor N., el 1963, amb la mateixa por i incredulitat. La meva vida, doncs, se situa entre el mètode Ogino i el preservatiu a un franc als distribuïdors automàtics. És una bona manera de mesurar-la, més segura que les altres i tot.

Al mes d'octubre del 1963, a Rouen, vaig esperar durant més d'una setmana que em vingués la regla. Era un mes assolellat i tebi. Em sentia pesada i suada sota l'abric que havia tret massa aviat, sobretot a l'interior dels grans magatzems on anava a fer un tomb i a comprar mitges, esperant que les classes comencessin. De tornada a la meva habitació, a la residència universitària de noies, al carrer Herbouville, encara esperava veure una taca a les calces. Vaig començar a escriure a l'agenda, cada vespre, en majúscula i subratllat: RES. Em despertava a la nit, de seguida sabia que no hi havia «res». L'any anterior, a la mateixa època, havia començat a escriure una novel·la, i se'm feia molt llunyà i com si no s'hagués de reproduir mai més.

Una tarda vaig anar al cine a veure una pel·lícula italiana en blanc i negre, *Il posto*. Era lenta i trista, anava de la vida d'un noi en la seva primera feina, un lloc de treball en unes oficines. La sala gairebé era buida. Mentre mirava la si-

lueta escarransida, en impermeable, del pobre empleat, les seves humiliacions, davant la desolació sense esperança de la pel·lícula, sabia que no em vindria la regla.

Un vespre, em vaig deixar arrossegar al teatre per unes amigues de la residència que tenien una entrada de més. Feien *A porta tancada* i mai havia vist una obra contemporània. La sala era plena. Veia l'escena, llunyana, il·luminada de cop, pensant tota l'estona que no tenia la regla. Només recordo el personatge d'Etelle, rossa i vestida de blau, i el noi vestit de criat, amb els ulls vermells i sense parpelles. Vaig escriure a l'agenda «Formidable. Si només pogués deixar de tenir aquesta REALITAT en la ronyonada».

A finals d'octubre, vaig deixar de creure que encara podria tenir la regla. Havia demanat cita a un ginecòleg, el doctor N., per al 8 de novembre.

El cap de setmana de Tots Sants, vaig tornar com de costum a casa dels meus pares. Tenia por que la meva mare em preguntés pel retard. Estava segura que em vigilava les calces cada mes quan seleccionava la roba bruta que li portava per rentar.

El dilluns em vaig despertar amb l'estómac remogut i un gust estrany a la boca. A la farmàcia em van donar

l'Hepatoum, un líquid espès i verd que encara em feia venir més basques.

O., una noia de la residència, em va proposar substituir-la a les classes de francès que feia a l'escola Saint-Dominique. Era una bona oportunitat per guanyar uns quants diners a banda de la beca que tenia. Em va rebre la monja superior amb el Lagarde i Michard del segle XVI a la mà.<sup>2</sup> Li vaig dir que mai havia donat classes i que estava una mica espantada. Era normal, ella mateixa, durant dos anys, no havia pogut entrar a les classes de filosofia que impartia si no era mirant al terra amb el cap cot. Asseguda a una cadira davant meu, acaronava aquest record. Jo només veia el seu crani envelopat. En sortir amb el Lagarde i Michard que m'havia deixat, em vaig imaginar a la classe de segon curs davant les mirades de les noies i em van entrar ganes de vomitar. L'endemà, vaig trucar a la superiora per rebutjar les classes. Em va dir secament que li tornés el manual.

Divendres 8 de novembre, mentre em dirigia a la plaça de l'Ajuntament per agafar l'autobús i anar a la consulta del doctor N., al carrer La Fayette, vaig trobar-me Jacques S.,

---

2. És un manual escolar il·lustrat de literatura francesa en sis volums escrit per André Lagarde i Laurent Michard, i que es va utilitzar els anys 1950-1960 als instituts de secundària (nota de la traductora).

un estudiant de lletres, fill del director d'una fàbrica de la regió. Volia saber què anava a fer a la riba esquerra del riu. Vaig respondre-li que em feia mal la panxa i que anava a visitar un estomatòleg. Em va respondre categòricament: l'estomatòleg no s'ocupa de l'estómac sinó de les infeccions de la boca. Tement que no sospités alguna cosa per culpa de la meva pífia i que no pensés en acompanyar-me a la porta del metge, el vaig deixar plantat quan va arribar l'autobús.

Just quan baixava de la llitera, amb un jersei verd molt ample que em queia per damunt les cuixes, el ginecòleg em va dir que segurament estava embarassada. El que em pensava que era mal de panxa eren en realitat nàusees. Així i tot, em va receptar unes injeccions per fer-me tornar la regla, però no semblava tenir gaire fe que m'anessin a fer cap efecte. Al llindar de la porta, somreia jovialment, «els fills de l'amor sempre són els més bufons». Era una frase horrible.

Vaig tornar caminant a la residència universitària. A l'agenda hi diu: «Etic embarassada. És terrible.»

A principis d'octubre, havia fet l'amor unes quantes vegades amb P., un estudiant de ciències polítiques que havia conegut durant les vacances i a qui havia anat a veure a

Bordeus. Sabia que, segons el calendari Ogino de control d'embaràs, estava en un període de risc, però no creia que «allò pogués enganxar-se» a l'interior del meu ventre. En l'amor i en el plaer físic no em sentia amb un cos intrínsecament diferent del dels homes.

Totes les imatges de la meva estada a Bordeus —l'habitació al passeig Pasteur amb el soroll constant dels cotxes, el llit estret, la terrassa del Montaigne, el cine on vam anar a veure una pel·lícula de romans, *El rapte de les Sabinnes*— només van tenir un significat: era allà i no sabia que estava a punt de quedar-me embarassada.

La infermera del Crous m'havia posat una injecció a la tarda sense fer-me cap comentari, i una altra l'endemà al matí. Era el cap de setmana de l'11 de novembre. Vaig tornar a casa dels meus pares. En un moment donat, vaig tenir un breu flux de sang rosàcia. Vaig posar les calces i els pantalons de tela tacats al cistell de la roba bruta, ben visibles. (Agenda: «Una mica de flux i després res. Prou com per despistar la mare.») De tornada a Rouen, vaig trucar al doctor N., que em va confirmar el meu estat i em va anunciar que m'enviava el certificat d'embaràs. El vaig rebre l'endemà. Part de: *Senyoreta Annie Duchesne*. Previst el: 8 de juliol de 1964. Vaig veure l'estiu, el sol. Vaig esquinçar el certificat.